

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, Paleisstraat 12
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.

Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Het Internationaal Congres. — Kiesrechtstrijd. — De taak van partijgenooten in de vakverenigingen. — De S. D. P. en de Internationale. — Eenheid van Partijtaktiek. — Feuilleton: De Waardeleer bij Marx en Lassalle. — Van de Afdelingen. — Ingezonden. — Verantwoording. — Advertentiën.

Attentie s.v.p.!

Tot nader aankondiging wordt men verzocht alle inzendingen en berichten voor de Redactie bestemd, te zenden aan het adres van

J. C. CETON,
13 Wijtenbachstraat, Amsterdam.

S. D. P. Afd. AMSTERDAM.

Groote Openbare Vergadering over Het Internationaal Congres

op Donderdag 8 September, 's avonds 8½ uur, in
Handwerkers Vriendenkring, N. Achtergracht.

Sprekers:

D. J. WIJNKOOP en W. v. RAVESTEIJN Jr.,
Gedelegeerden der S. D. P. te Kopenhagen.

Entrée 10 Cent.

Debat vrij.

Het Internationaal Congres.

Congres-indrukken.

KOPENHAGEN, 30 Augustus.

Terwijl wij dit schrijven, heeft het Congres van Kopenhagen nog geen enkele openbare zitting gehouden behalve die van Zondag, toen de officieele opening plaats vond.

Het schijnt dus wel een beetje voorbarig om reeds nu indrukken van het congres te geven, van een congres, dat feitelijk nog niet met zijn werkzaamheden begonnen is.

Toch is het mogelijk en misschien niet zonder eenig belang omdat er toch met eenige zekerheid al 't een en ander omtrent dit congres is vast te stellen. Behalve de openbare zittingen toch vergadert het congres in commissies, waarin de verschillende kwesties van de dagorde vooraf worden besproken, vóór ze in het plenum, de volle congresvergadering komen. Feitelijk ligt het zwaartepunt der discussies dus vaak in die commissies, waar elke natie vertegenwoordigd is, of ten minste kan zijn, door 4 afgevaardigden, zoodat een voltallige commissie toch nog een goede 100 leden telt. En bovendien vergadert gedurende de eerste dagen telkens het Internationale bureau om over verschillende kwesties te beraadslagen, die in het volle congres niet of nauwelijks behandeld zouden kunnen worden.

Eerst dan iets over de zittingen van het Bureau, die nu reeds plaats gevonden hebben. Behalve de mandaten kwesties, die het Bureau had te beslissen, waarbij de Czechische en de Hongaarsche de gewichtigste zijn, is de belangrijkste tot nu toe door het Bureau behandelde vraag die van de vertegenwoordiging der naties in 't Bureau geweest. Wij mogen gerust zeggen, dat die kwestie ook voor een belangrijk deel door ons bestaan als afzonderlijke Partij actueel is geworden, hoewel ze feitelijk door de Amerikaansche gedelegeerden gesteld is. Tot nog toe, weet men, is de vertegenwoordiging in het Bureau deze, dat elke nationale sectie recht heeft op twee afgevaardigden en op een derden, indien zij een parlementaire vertegenwoordiging bezit. De dwaasheid hiervan zal niet veel betoogs behoeven. Wat min of meer bij de vertegenwoordiging op de congressen is doorgevoerd, een regeling, die ten deele althans rekening houdt met de verhouding tusschen de verschil-

lende nationale secties, is bij deze vertegenwoordiging totaal buitengesloten. En bovendien is de verdeling van deze twee of drie mandaten in het Bureau, wanneer er in een land meer dan een partij bestaat, totaal onmogelijk. Oorspronkelijk b.v. had de Socialistische Partij van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika een gedelegeerde in het Bureau en de S. L. P. (Socialist Labour Partij), de partij van De Leon ook een. Dit kwam destijds min of meer overeen met de verhouding tusschen beide partijen. Nu echter is daarin een groote verandering gekomen, De S. L. P. is tot een onbeduidende secte gedaald, wier ledental met het oog op de Amerikaansche verhoudingen belachelijk gering is geworden. De S. P. echter is sterk toegenomen en telt nu 55000 leden, een respectabele macht dus, al is het ook nog niets vergeleken met de sterkte der sociaaldemocratie in een aantal Europeesche landen. Het kan dus geen verwondering wekken, wanneer de gedelegeerden der S. P. daarin verandering wenschen te zien. Zij wilden, dat de Amerikaansche delegatie de vertegenwoordiging in 't Bureau zou vaststellen. Dit zou hierop neergekomen zijn, dat zij met hun veel grootere delegatie eenvoudig den afgevaardigde der S. L. P. er uit zouden hebben gesmeten en er twee van zich zelf in gebracht. Doch daarop bracht Kautsky een motie in, welke de zaak principieel regelde en die aan de bovengenoemde bezwaren tamelijk goed tegemoet komt. Hij stelde voor, dat voortaan de stemmingen in het Bureau anders zouden geschieden en wel zoo, dat bij gewone stemmingen even als tot nog toe bij eenvoudig handopsteken zou worden gestemd, doch bij belangrijke stemmingen en op wensch van een zeker aantal gedelegeerden per natie, evenals op het Congres, en dat dan in geval van verdeeldheid der nationale sectie, elke op het Congres toegelaten partij in het Bureau evenveel stemmen zou hebben als op het Congres. Dat kwam hierop neer dat elke op het Congres aanwezige partij, elke partij dus, die tot de Internationale behoort, ook in het Bureau vertegenwoordigd zal zijn, naar rato van het aantal stemmen, dat zij op het Congres uitbrengt. Deze motie, die dus, zooals men ziet de zaak principieel regelt, zou natuurlijk meteen b.v. de oplossing brengen van onze aanvraag om toelating in het Bureau. Reden genoeg dan ook voor Troelstra om er zich tegen te verzetten. Natuurlijk kon hij dit niet doen op gronden aan eenig principe ontleend. De motie Kautsky is de democratische rechtvaardigheid, voor zoover deze op 't oogenblik bereikbaar is. Troelstra deed het dan ook op grond, dat naar hij meende het Bureau op die wijze van karakter zou veranderen. In plaats van een administratief lichaam, dat de »zaken» der Internationale regelt, zou het een klein congres worden, waar alle mogelijke meningsverschillen zouden opduiken en met elkaar in strijd geraken. Men ziet: een zot voorwendsel, aangezien de zaken der Internationale juist die zijn waar het aankomt op de verschillende meningen die men heeft over de juiste tactiek der arbeidersbeweging en het er dus juist op aankomt, dat daarbij de meningen tot hun recht kunnen komen. Ten slotte is de motie van Kautsky verdaagd. Of zij nog gedurende dit congres aan de orde zal komen is zeer de vraag, temeer daar Kautsky zelf wegens ongesteldheid vertrekken moest. In ieder geval is zeker, dat in die richting de oplossing van allerlei kwesties moet worden gezocht en dat onze partij op die wijze ook tot haar rechtmatige vertegenwoordiging in het Bureau kan komen, zooals zij nu reeds op het Congres en in de commissies aanwezig is.

Vraagt men nu, wat uit de beraadslaging der Commissies tot nu toe reeds gebleken is omtrent de kwesties die vooral op den voorgrond zullen treden en de belangrijkheid van 't Congres in 't algemeen dan moeten wij constateeren, dat dit congres in belangrijkheid verre dreigt achter te staan bij zijn voorgangers. Reeds uit de dagorde trouwens kon men dit vermoeden. Zij bevat een heterogene massa, die meer getuigt van den ijver der uitvoerende beambten van het Bureau, dan van de noodzakelijkheid en het dringende karakter der daar

opgeworpen kwesties. De kwestie der verhouding van de Coöperatieve beweging tot de politieke bv. is ongetwijfeld zeer interessant, maar kan toch in gewicht niet vergeleken worden bij wat de vorige maal te Stuttgart het middenpunt der debatten vormde, de vraag der koloniale politiek, waarin al de ontwikkelingskrachten van het moderne kapitalisme zich vertoonden.

De coöperatieve beweging kan nooit op een lijn gesteld worden met de politieke of de vakbeweging: zij kan hoogstens dienen om munitie te verschaffen aan de arbeiderslegers maar vergroot niet de innerlijke kracht ervan en kan, wanneer zij tot den grondslag wordt gemaakt, waarop de arbeidersorganisaties zich verheffen, zooals in België, zelfs tot de zwaarste nadeelen leiden: zwakheid en bederf der arbeidersbeweging. In ieder geval is zij geen kwestie van alles overwegend belang.

De kwestie der ontwapening en van den strijd tegen de steeds toenemende krijgstoerusting der groote mogendheden staat ook op de dagorde. Maar in de commissie waar deze zaak wordt behandeld is reeds gebleken, hoe het eerst noodig zal zijn om in deze uiterst moeilijke kwestie wat meer principieele klaarheid te scheppen voor een zoo heterogene vergadering als een Internationaal congres er over kan beraadslagen. Waar zelfs het centraal-orgaan der Duitsche partij in deze kwestie zonder zich druk te maken allerlei liberale en burgerlijke argumenten gebruikt om het imperialisme te bestrijden, daar behoelt men niet te vragen, hoe 't gesteld is bij de Engelschen, de Franschen enz., die wat theoretisch inzicht betreft zoo ver bij de Duitsche gemiddelde partij-schrijvers enz. achterstaan. Met frasen komt men er in dezen niet: de kwestie moet kalm bestudeerd worden en nagegaan of men b.v. den eisch van een internationale regeling der krijgstoerusting mag stellen, zonder daarbij iets anders te bereiken dan verwarring onder de arbeiders en koren te dragen op den molen van zekere burgerlijke utopisten. En nog eens: voor die discussie is de Internationale op 't oogenblik nog niet rijp.

Wat de andere kwestie aangaat, die van de eenheid der vakbeweging, die van de arbeidersverzekering enz. daarvan zal het werk van het Congres nog moeten blijken.

Maar wat dat congres hoogstwaarschijnlijk kenmerken zal is een zekere matheid, een zekere vaagheid, een heen en weer tasten zonder belangrijke dingen te doen. Dit kan ook wel niet anders. Het rhetorische element speelt op dergelijke vergaderingen als internationale congressen zijn, steeds een groote, een te groote rol. Doch het verdwijnt, wanneer de werkelijke verschillen aan den dag treden, de werkelijk den toestand beheerschende vragen. En die vragen, onze lezers voelen het, zijn op 't oogenblik de vragen van tactischen aard, de vraag of het opportunistische element in de Internationale, die elementen, die zich feitelijk neergelegd hebben bij de burgerlijke maatschappij, er de overhand zullen verkrijgen of niet. En in dit opzicht verkeeren wij op 't oogenblik internationaal in een soort tusschenstadium. De internationale reactie is daarvan de diepere oorzaak. En voor Kopenhagen geldt nog dit, dat 't eenigszins kleinburgerlijke milieu, waarin 't congres vergadert, die halfslachtige Deensche arbeiderspartij, waarvan de vertegenwoordigers burgemeester en toekomstige minister zijn van dit schoone landje, op 't geheel zijn invloed doet gelden. De Denen zijn nationalist bij uitnemendheid. Voor de Deensche bourgeoisie is dat van 't grootste voordeel. Maar bij de Deensche arbeiders ziet men in allerlei kleinigheden, dat dit nationalisme ook op hen niet zonder invloed is gebleven. Bij de opening werd ons een Deensche cantate voorgezongen; op de conferentie der socialistische vrouwen was Deensch een der geoorloofde talen, waarvan de Deensche sectie gebruik maakte om een voorstel in te dienen, dat recht indruischte, tegen de belangen der arbeidende vrouwen en volkomen een feministisch karakter droeg. Het socialistische rood heeft hier plaats gemaakt voor 't liberale blauw, zelfs bij de insignes, die de gedelegeerden dragen. Dit zijn allemaal kleinigheden, ja, maar die tekenend

zijn voor het feit, dat de socialistische vorming der Deensche arbeiders verre is achtergebleven bij hun materiele organisatie.

Maar op het congres bemerkt men toch ook dit. Overal in de Europeesche landen zijn nieuwe jonge krachten werkzaam, aan de taak om er voor te zorgen, dat de boomen van 't opportunisme niet te hoog opschieten en dat de socialistische gedachte gelijkelijk tred blijft houden met 't toenemen van de uitbreiding der arbeidersbeweging.

v. R.

Kiesrechtstrijd.

Wat is het doel van onzen strijd? Wat het doel van de Sociaal-Democratische Partij, als zij ook het Nederlandsche proletariaat wil doen deelnemen aan den internationalen strijd der arbeidende klasse? Immers geen ander dan om de ellende van het proletariaat onder de bestaande voortbrengingswijze, het kapitalisme te doen ophouden, door het kapitalisme zelve te overwinnen, dus door de totstandkoming van de socialistische voortbrengingswijze te bevorderen. En wat staat het proletariaat bij dat doel in den weg? Niets anders dan de tegenstand der bezittende klasse. Niets anders. De socialistische maatschappij is niet alleen niet onmogelijk, technisch zelfs volkomen mogelijk, maar de voortgaande proletarisering van den middenstand, de elkaar telkens sneller opvolgende, langer aanhoudende, en ontzaglijker ellende verbreedende krisissen, en de daarmee samengaande, toenemende werkeloosheid en het toenemend gebrek toonen dat het kapitalistische stelsel als levenswijze voor de massa reeds onhoudbaar is en steeds onhoudbaar wordt. Onderwijl vermeerderd niet alleen het arbeidsvermogen en de maatschappelijke rijkdom, zonder dat het een noch het ander aan het proletariaat, d.i. aan de groote en grooter wordende massa des volks, meer geluk of welvaart brengt, maar in de al ingewikkelder en kolossaler kapitaalcracht eischende machines en in de vereeniging van de bedrijven in trusts, syndikaten, kartellen, werkgevers-vereeningen of hoe ze heeten mogen, roept de voortbrengingswijze als het ware om de samenwerking der menschen om het bedrijf te beheerschen en te organiseren. Zoo wordt dus de socialistische maatschappij, de maatschappelijke organisatie der voortbrenging, noodig voor het opheffen van de ellende der massa's, tevens noodzakelijk door de techniek der voortbrengingswijze. Maar dan moeten de bezitlozen van thans, de arbeidersklasse, de beheersching krijgen over den grond en de arbeidsmiddelen. En wat staat deze groeiende noodzakelijkheid in den weg? We zeiden het reeds, niets anders dan de tegenstand der bezittende klasse, de klasse die de economische machtsmiddelen, den grond en de andere arbeidsmiddelen bezit en deze door haar politieke overmacht, door de staatsmacht verdedigt. Deze tegenstand moet overwonnen worden door de massa's der geproletariseerden bewust te maken dat en hoe ze het kunnen en moeten doen, ze derhalve bewust te maken zoowel van de economische noodzakelijkheid en mogelijkheid van het Socialisme, als

van de werkelijke draagwijdte van den politieken tegenstand der bezittersklasse. Het is in dien zin, dat onze groote strijder en denker Karl Marx zeide, dat *bij socialistische agitatie en organisatie* het Algemeen Kiesrecht als grondslag van de democratie in plaats van het *zoogenaamde* volk het *werkelijke* volk aan den dag brengt, d.w.z. vertegenwoordigers van verschillende klassen; dat het A. K. en de kiesrechtstrijd derhalve de beletselen voor een zuiverder en duidelijker klassenstrijd wegneemt, en aan de verschillende middenklassen van de burgerlijke maatschappij de gelegenheid geeft, hun illusien en teleurstellingen snel te doorleven, en zodoende den bedriegelijken schijn van de handelingen van de gezamenlijke fracties der uitbuitersklasse te verscheuren. Bij socialistische agitatie en organisatie, zooals bijv. in Duitschland met het Algemeen Kiesrecht sinds bijna 50 jaren gebleken is, en met den kiesrechtstrijd nog dagelijks in Saksen en Pruisen blijkt, is de kiesrechtstrijd en het A. K. zelve het middel om de macht en het inzicht van het proletariaat in den klassenstrijd te versterken, om het proletariaat nationaal en internationaal te vereenigen en te verbinden, om de illusies omtrent de burgerlijke maatschappij en de burgerlijke politieke partijen te verscheuren om de weg te banen voor de sociale hervormingen, voorzoover die in de kapitalistische maatschappij nog te veroveren zijn, en zodoende nogmaals het proletariaat voor zijn machtsstrijd tegen het kapitalisme te versterken. En als nu ergens blijkt, dat ook hier weer een oude karakteristiek van Karl Marx waar is, dan zeker hier te lande in de laatste tien of vijftien jaren. De verschillende twisten, waarin de vertegenwoordigers van de verschillende fracties van de burgerlijke partijen zoo'n plezier hebben en waarin zij tegelijkertijd elkaar onderling afmaken, zijn geenszins in staat de aanleiding te worden tot nieuwe revolutionaire bewegingen. Integendeel die twisten zijn enkel mogelijk, omdat de *grondslag* der verhoudingen op het oogenblik zoo vast staat. Welnu, aan het Hollandsche proletariaat de taak door zijn kiesrechtstrijd bij socialistische organisatie en agitatie dien grondslag te doen wankelen. Han het Hollandsche proletariaat de taak de antithese van klerikaal en anti klerikaal, die op dit moment in onze politiek nog zoo vast staat, en op welks bodem de heeren burgerlijke politici zoo knus met elkaar staan te kibbelen en te kijven, te doen wankelen. Als de burgerlijke heeren praten over de antithese, als zij kibbelen over de sociale hervormingen, als zij geuren wie het meest arbeidersvriendelijk is, dan bedoelen zij alleen, of bereiken dit ten minste, wanneer de arbeiders er maar in het minst op ingaan, dat de arbeidersklasse haar antithese van Kapitalisme en Socialisme niet al te zeer zal voorop stellen, dat de arbeiders afgeleid worden van de eenige manier om de sociale hervormingen te veroveren door hun machtsstrijd, n.l. dat de arbeiders zelve al te stelselmatig gaan kiezen het «kleinste kwaad» van de burgerlijke partijen inplaats van op sommige momenten voluit te gaan staan tegenover

de gansche bourgeoisie, daar er toch momenten zijn in de proletarische politiek, dat men moet erkennen dat de gansche bourgeoisie met haar politiek niet alleen het kwaad bedoelt maar ook het kwaad brengt, en er alzoo tusschen de oogenblikkelijke daden of woorden van de verschillende bugrerpartijen onderling voor het proletariaat niet te kiezen valt. Zoo'n moment nu is eigenlijk in de geschiedenis van onze Hollandsche Kiesrechtpolitiek naar het oordeel van de Sociaaldemocratische Partij thans aangebroken.

Wij zullen dus moeten aantoonen, dat thans nog, erger trouwens dan voor tien jaar de z.g.n. hervormingsdemokraten vast zitten aan het burgerlijke konservatisme. Dan zal meteen duidelijk blijken, dat de sociale hervormingen, die voor de arbeidersklasse betekenis hebben, van de burgerlijke demokraten niet zijn verkregen en niet te verkrijgen zijn, anders dan door nieuwe machtsversterking van het proletariaat. Anders dus dan Vliegen, die reeds in 1906 meende, dat de kiesrechtisch op zichzelf in ons land niet meer het belang heeft, dat hij bijv. toen in Oostenrijk had, en die het daarom een misgreep noemde, onze beweging daarmee uitsluitend te willen bezig houden (zie *Het Volk* van 23 Jan. '06) een meening die bijv. ook door Troelstra, Treub en de Vrijzinnig-demokraten wordt gedeeld, — anders dan Troelstra, die in zijn Algemeene Beschouwingen bij de Staatsbegroting van 1906 reeds van oordeel was, dat de antithese inderdaad zoo goed als dood was, een meening die toen door de burgerlijke politici helaas terecht met gelach kon worden ontvangen, houden wij staande, dat de antithese op dit oogenblik nog springlevend is, en slechts op één wijze kan worden gedood, door onze socialistische beweging thans voornamelijk bezig te houden met den eisch voor onverzwakt Algemeen Kiesrecht voor Mannen en Vrouwen.

(Uit onse Kiesrechtbrochure.)

WP.

De taak van partijgenooten in de vakvereeniging.

Het zou al zeer weinig betekenen wanneer in ons orgaan kritiek wordt uitgeoefend en die kritiek door een partijgenoot, lid van een vakvereeniging, zoo mogelijk niet wordt omgezet in een daad. Dat wil niet zeggen, dat partijgenooten verplicht zijn elk onderdeel van een zekere kritiek te onderschrijven, geöfend op een bepaalde organisatie. Evenmin is het onze bedoeling voor verscheidene organisaties, die onder zoo verschillende omstandigheden werken, ieder op een bepaald terrein, onder zekere lagen van het proletariaat alles nauwkeurig vast te stellen. Het is slechts de bedoeling in het algemeen datgene vast te houden, wat wij zouden willen noemen de algemeene lijn, de roode draad die door alles moet loopen. Op den voorgrond moet ieder partijgenoot wel bedenken dat ons land geen industrieel land, maar een land van koloniaal kapitaal, van doorvoerhandel is.

In ons land te denken aan een ontwikkeling der vakvereeningen als in een industrieel land, b.v. als Duitschland, is een dwaasheid. Wij kunnen van het buitenland veel leeren, maar moeten het onderscheid in industriele ont-

FEUILLETON.

De waardeleer bij Marx en Lassalle.

II

Gaven we in ons vorig artikel aan de hand van Marx' Kapitaal en het boekje van Tatiana Grigorevici zoo beknopt mogelijk het karakter van den waardeleer arbeid bij Marx weer, thans willen we de opvattingen van Lassalle daaraan toetsen.

Evenmin als Marx vergenoegt ook Lassalle zich nog met het bloot aangeven van den arbeid als de eenige bron van alle waarde, met de definitie van de waarde als belichaming van menschenlijken arbeidstijd. Ook hij werpt de vraag op, wat men onder dezen waardevormenden arbeid heeft te verstaan, maar de methode, waarvan hij zich bij het bepalen van het wezen van den waardevormenden arbeid bedient, is een totaal andere dan de methode van Marx. In plaats van zooals Marx van de afzonderlijke waar in haar functie als gebruikswaarde en ruilwaarde uit te gaan, om het wezen van den waardevormenden arbeid te kennen, ging Lassalle aldus te werk, dat hij twee verschillende tijdperken van de menschenlijke maatschappij tegenover elkaar stelde en met elkaar vergeleek. De eene periode, waarin producten slechts voor eigen gebruik, waarin dus slechts gebruikswaarden werden geproduceerd. De andere periode, waarin slechts ruilwaarden werden geproduceerd.

«Ik arbeid» — betoogt Lassalle — «en in zooverre, volgens het onderwerp van den zin, schijnt alle arbeid individueele arbeid te zijn. Hij zou dit ook zijn volgens het voorwerp van den zin, volgens het

voorwerp, dat door de beweging van het arbeiden ontstaat, dus volgens de hoeveelheid van beweging (tijd) zijn, die door het product benuttigd is, wanneer ik werkelijke gebruiksvorwerpen, voorwerpen voor mijn persoonlijk gebruik vervaardigde».

Met andere woorden: In een periode, waarin de menschen producten voor hun eigen gebruik, dus slechts gebruikswaarden produceeren, is de producten produceerende arbeid individueele arbeid, de voor de producten gebruikte arbeidstijd individueele arbeidstijd.

«Dit is echter tegenwoordig en reeds zeer lang niet meer het geval. ~~Hij arbeid veelmeer voor de~~ behoeften van alle anderen, niet slechts voor de mijne; ik vervaardig zoo en zooveel millioen spelden in een jaar; ik vervaardig ruilwaarde en alle andere Ik's doen desgelijks. Zij produceeren weer in de ruilwaarden, die zij vervaardigen, de behoeften van alle anderen, niet slechts de eigene. Het gevolg daarvan is, dat de waren producerende arbeid niet meer is individueele, maar individueelen arbeid van alle individuen, d.w.z. algemeene maatschappelijke arbeid» en de in de waren belichaamde arbeidstijd «niet individueele arbeidstijd, maar algemeene maatschappelijke arbeidstijd is».

Lassalle maakt dus, zooals we zien, een onderscheid tusschen den arbeid, in zooverre hij gebruikswaarde, en de arbeid, voorzoover hij ruilwaarde produceert.

Was nu Lassalle naar 't voorbeeld van Marx van den beginne af uitgegaan van het onderzoek der

afzonderlijke waar als gebruikswaarde en ruilwaarde, hij zou, nadat hij reeds zoover gekomen was, om in te zien, dat de gebruikswaarde voortbrengende arbeid van een andere natuur was dan de ruilwaarde voortbrengende arbeid, van zelf er toe moeten komen, dat elke waar tegelijkertijd gebruikswaarde en ruilwaarde is. Ook de in haar bevatte arbeid individueele arbeid, voorzoover hij de gebruikswaarde, en algemeen maatschappelijke arbeid, voorzoover hij de ruilwaarde van de waar voortbrengt. Met andere woorden, uit het tweeslachtig karakter van de waar zou Lassalle op grond van zijn eigen uiteenzettingen hebben moeten besluiten tot het tweeslachtig karakter van den waren producerenden arbeid.

Doch deze conclusie trok Lassalle, zooals we gezien hebben, niet. Hij beschouwde de menschenlijke arbeid slechts als individueele arbeid in een tijd, waarin nog geen warenproductie bestond, waarin alles slechts voor eigen gebruik geproduceerd werd. Niet echter thans, nu alle productie niet berekend is voor eigen, doch voor vreemd gebruik, niet om gebruikswaarde, maar om ruilwaarde voort te brengen. Thans is de voor de producten benutte, de in de producten begrepen arbeid, en ook de arbeidstijd niet meer van individueele natuur, maar van algemeen maatschappelijke.

Terwijl dus door Marx ook thans elke menschenlijke arbeid van een dubbel gezichtspunt uit beschouwd wordt, als individueele gebruikswaarde voortbrengende arbeid en als algemeen maatschappelijke, ruilwaarde voortbrengende arbeid, kent Lassalle slechts 't een of 't ander. Of men produceert gebruikswaarde en dan is de arbeid individueele arbeid — of men pro-

wikkeling, in verschillende stand der arbeiders beweging wel in het oog houden. De grenzen van het kunnen wel in het vizier te houden ten aanzien van de vakvereniging, waar hare macht begint en waar ze ophoudt, is onontbeerlijk voor ons. Wij staan in Holland voor een nieuwe taak.

Gegeven een begin van ontwikkeling van het vakverenigingswezen, een gaan in de richting van centralisatie en betaalde beambten, wordt letterlijk alles copie afgeleend van Duitsland, soms wel van den A. N. D. B. De leiders, van deze verenigingen begrijpen niet dat leeren niet is naäpen. Leeren is zelfstandig verwerken en aanpassen in revolutionairen zin aan de steeds veranderende omstandigheden in een bepaald land.

Wie dat niet inzielt hij moge in den zin van Oudegeest en Muller voor 'evol' worden aangezien, hij kan geen leider zijn zelfs al schrijft hij in het orgaan van het N. V. V. Het betrekkelijk karakter van alle dingen in het oog te houden, de juiste evenmaat te vinden, steeds de omstandigheden te schatten en de feitelijke gegevens niet te verwaarloozen, al deze factoren zijn noodig om in bepaalde omstandigheden zoo te handelen dat daardoor *het klassebewustzijn wordt opgewekt*. Om dit algemeene inzicht geven wij iets om alle routine op zichzelve niets. Al is routine ook noodig voor het werk van iederen dag. Allereerst inzicht.

Een denkend partijgenoot moet zich niet laten beetnemen door de getallen van het N. V. V. Meer dan 40.000 leden aangesloten. Van de 27 organisaties zijn welgeteld 13 die minder dan 1000 leden tellen over het gehele land. Het N. V. V. is ondanks zijn opgeblazen parvenumanier op *eene andere wijze* dan het N. A. S. eene centrale met kleine organisaties! Een groote parade en een klein garnizoen! Buitendien rekenen wij niet alleen met getallen. Als wij er mee rekenen ontleden we ze. Wij hechten aan het getal, maar zeer veel, zoo mogelijk nog meer, aan den geest van strijdvastheid die de leden bezielt. Die afwezigheid van strijdgeest, van klassebewustzijn is juist een van de kenmerken van het N. V. V.

Onze partijgenoten dienen dus zoo mogelijk de beste strijders voor de vakvereniging te zijn. Toegerust met kennis, in het bezit van het feitenmateriaal, terwijl ze steeds de details van alle vraagstukken zooveel mogelijk onder de knie moeten hebben. Kameraden maakt U dus meester van de bijzonderheden van de kwesties die aan den horizon van den strijdenden socialistischen arbeider in de vakvereniging opdoemen. Steeds moet gij Uwe vereniging zien in verband met de algemeene beweging. Wij moeten steeds bedenken dat alle dingen vloeiend zijn, steeds in gang, in wording, in beweging m. a. w. steeds als proces moeten worden opgevat en aldus de vakvereniging als onderdeel van de proletarische beweging zien.

Een schrede voorwaarts is meer dan twee collectieve overeenkomsten! Van deze algemeene inzichten uitgaande geven wij thans eenige schetslijnen van de manier waarop wij zoo mogelijk moeten te werk gaan als sociaal democraten onder deze bijzondere omstandigheden in Holland. De Engelsche S. D. P. onze zusterpartij, heeft altijd de machtige vakverenigingen gekritiseerd en onze partijgenooten in de Trades Unions hebben steeds de roode vlag wapperende gehouden ook in moeilijke kritieke omstandigheden voorwaarts!

(Wordt vervolgd).

O. V.

De S. D. P. en de Internationale.

In aansluiting aan 't artikel van de vorige week nemen we thans uit 't stuk van H. Roland Holst in de *Neue Zeit* het slot over:

Met het Leeuwarder kongres was, naar mij scheen, duidelijk geworden, dat de strijd voor de Marxistische taktiek in de huidige omstandigheden in de S. D. A. P. zoo goed als zonder uitzicht is, dat in 't bijzonder de kritiek van het parlementair opportunisme telkenmale voeren moet tot partijkonflikten, waarbij de aanvoerders der meerderheid slechts te gemakkelijk er in kunnen slagen deze met wantrouwen en verbittering tegen de kritici te vervullen.

Ongetwijfeld blijft het verzoeningsgezinde en vredelievende marxisme in haar nog steeds de mogelijkheid openstaan van theoretische voorlichting tot verbreiding en verdieping van het socialistisch inzicht in het algemeen te werken. Of dit evenwel opweegt tegen het m. i. onvermijdelijk nadeel, dat de houding der marxisten in de kwesties der praktische politiek nauwelijks van die der reformisten en opportunisten te onderscheiden zal zijn, wil ik hier niet beslissen.

Zoo veel is zeker: gebeuren geen onvoorziene dingen, dan zal de strijd voor de marxistische taktiek, voor de volkomen geestelijke en politieke zelfstandigheid van het proletariaat en zijn bezieling met revolutionaire gezindheid, het sterkst door de S. D. P. gevoerd worden. En in dit feit ligt het antwoord besloten op de vraag onder welk gezichtspunt het internationale marxisme de Hollandsche partijgeschillen beoordeelen en te hunnen opzichte stelling nemen moet.

De schrijfter van dit artikel heeft den weg, dien de sociaal-democratische ontwikkeling in Holland heeft genomen, niet gewenscht en niet bevorderd. Integendeel: zij heeft zich verzet zoo lang de strijd voor de marxistische taktiek niet hopeloos scheen. Haar scheen deze langdurigste en bezwaarlijkste ontwikkelingsweg, n. l. door verdeeldheid in de reeds onder het socialistische vaandel verzamelde proletarische scharen, niet volstrekt onvermijdelijk. En nog heden is zij van meening dat het beter geweest ware indien alle marxisten waren overeengekomen de proef van het *Weekblad* te zullen nemen. Hoewel ze in dit geval evenzeer mislukt zou zijn — het is thans toch overtuigend gebleken dat de partijmeerderheid zelfs een in den vorm gematigde kritiek niet verkiest te dulden — en, de splitsing dus evengoed gekomen zou zijn, zoo zou dan de eenheid behouden zijn gebleven onder de marxisten.

Wij hebben echter thans niet meer te rekenen met vrome wenschen, maar met historische verhoudingen en feiten. De S. D. P. bestaat nu eenmaal. De omstandigheden hebben haar tot, de sterkste strijdster voor die methoden van politieke werkzaamheid gemaakt welke het marxisme beschouwt als den kortsten en zekersten weg voor het proletariaat. En uit dezen toestand ontspruit o. i. voor het internationale marxisme de verplichting de S. D. P. met alle kracht te steunen. Het kan dit thans het beste door te werken voor de toelating der S. D. P. tot het internationale socialistische Bureau, en daarmee voor haar erkenning als een deel der internationale sociaaldemocratie.

Daardoor en daardoor alleen wordt tevens datgene verricht wat thans voor het toekomstige herstel der eenheid te doen is. Die eenheid zal — afgezien van onvoorziene gebeurtenissen in de binnen- of buitenlandsche politiek, — eerder tot stand komen naarmate het de S. D. P. gelukt de voorhoede van het ongeorganiseerde proletariaat, waarin zij haar beste arbeidsveld zal kunnen vinden, om zich heen te scharen, op dezelfde wijze als de S. D. A. P. de voorhoede der georganiseerde arbeiders om zich heeft verzameld. Hare erkenning door het Kopenhaagsche kongres als gelijk berechtigd lid van het internationale socialistische gezin zou deze taak voor S. D. P. aanmerkelijk verlichten. Moge zij haar daarom niet geweigerd worden!

Eenheid van Partijtaktiek.

De hoofdargumenten, waarmee de Badensche Landdagsleden haar zaak tegenover de partijmeerderheid trachten te verdedigen, zijn ten eerste het recht der persoonlijke overtuiging en ten tweede de eigenaardigheid van de Badensche toestanden. Zij zeggen, dat onafhankelijk denkende menschen — en zulke zijn voor een strijdende partij het meeste waard — hun persoonlijke overtuiging,

die zij zich in den levensstrijd verworven hebben, — niet eenvoudig op bevel opgeven kunnen om in plaats daarvan een door anderen vastgestelde orthodoxe partijmeening werktuiglijk na te praten. Dat mag waar zijn, maar het verraadt te gelijk diepgaand misverstand. Want evenzeer als de overtuigingen, die zich de massa der partijgenooten door harde levenservaring verworven hebben, in haar algemeen inhoud overeenstemmen, evenzeer wijken zij toch in allerlei onderdeelen bij de verschillende individuen van elkander af. De partij vordert van haar leden volstrekt geen eenheid van denken naar een vastgestelde Erfurter geloofsbelijdenis. Zij vordert alleen eenheid van *handelen*. Het is een misverstand, dat men onzen tegenstanders, die van eenheid van handelen niet het minste begrip hebben, gedachtenloos napraat: dat de sociaaldemocratie geen meeningsvrijheid duldt, bijna nergens, kan men juist beweren, is de meeningsvrijheid zoo groot als in onze partij. Om zijn denkwijze is nog 'noot iemand uit de partij gestooten, wel echter om zijn handelingen.

Nu mag het schijnen, alsof hierin een tegenspraak ligt, alsof men deze beide niet tegenover elkander kan stellen, daar toch de handelingen van een mensch niet anders dan het uitvloeisel van zijn meeningen en zienwijzen zijn. Zoo staat de zaak echter niet. Geen mensch kan volkomen handelen naar zijn persoonlijke opvattingen. Om eenig doel te bereiken, moet hij zich met anderen tot een partij vereenigen. Het wezen van een partij bestaat in de onverbreeklijke eenheid van haar handelen. De taktiek der partij wordt bepaald door haar doel en door de uit de omstandigheden voortspruitende noodzakelijkheid, niet door de persoonlijke meeningen van haar leden of vertegenwoordigers. Degene, die deze taktiek verwerpt, moet zich de vraag stellen: hoe bereik ik het best mijn doel, door mij naar de partij te voegen en aan te zien, dat zij anders handelt, dan mij gewenscht voorkomt, of door haar te verlaten en daarmee mijn vrijheid van handelen terug te winnen?

Zijn persoonlijke meening wordt in geen der beide gevallen geweld aangedaan. De partij vordert van haar leden geen opgeven van eigen meening, maar zij vordert onderwerping aan de door de partijmeerderheid vastgestelde taktiek.

Daarmee is tegelijkertijd het argument betreffende de eigenaardige Badensche toestanden ontzenuwd. De omvang van het partijverband, waarvoor eenheid van taktiek noodzakelijk is, wordt niet bepaald door de landen, waarin deze of die bijzondere toestanden bestaan, maar door de politieke organisatie van den tegenstander. Voor de Badensche arbeiders is niet de regering in Karlsruhe, maar de Rijksregering in Berlijn de hen onderdrukkende organisatie van hun uitbuiters; Karlsruhe is slechts een filiaal van Berlijn. Omdat de Deutsche Rijksregering het machtsorgaan is van de heerschende klasse van geheel Duitsland, moet de Partij in geheel Duitsland als een enkel lichaam tegen deze macht optreden. De eigenaardige Badensche toestanden komen slechts in aanmerking, waar het uiterlijke vormen en bijzaken van bestuur betreft, niet waar het gaat tegen de geheele linie van den vijand; daaruit volgt, dat de politiek in elken afzonderlijken staat ondergeschikt moet zijn aan die van het rijk en daarom was het dan ook dat in Neurenberg aan de Zuid-Duitschers geen vrijheid kon gegeven worden, om hun bijzondere politiek door de organisatie in hun gebied te doen bepalen.

Gewichtiger dan de weerlegging van de uitvluchten, waarmee de Badensche politici hun houding trachten te verdedigen, is de vraag, wat nu gebeuren moet.

duceert ruilwaarde en dan is de arbeid algemeen maatschappelijke arbeid. Tot zulk een conclusie kon echter Lassalle alleen daarom komen, omdat zijn uitgangspunt van den beginne af verkeerd was. Omdat gebruikswaarde en ruilwaarde, gebruikswaarde voortbrengende en ruilwaarde voortbrengende arbeid bij zijn onderzoek niet zoals bij Marx als twee kanten van dezelfde zaak, maar in twee verschillende van elkaar gescheiden tijdperken der menschelijke maatschappij afzonderlijk belichaamd waren. Dus juist de omstandigheid, dat Lassalle niet, zoals Mehring meent, *aan de hand van Marx*, maar dat hij juist omgekeerd op een wijze, die tegenover die van Marx stond, het maatschappelijk karakter van den waardevormenden arbeid afdeed, droeg er het meeste toe bij, dat Lassalle het dubbele karakter van den in de waren belichaamden arbeid over 't hoofd zag.

Toen Lassalle nu eenmaal het dubbele karakter van de in de waren bevatte arbeid over 't hoofd zag, moest hij onvermijdelijk ook het wezen van den waardevormenden maatschappelijke arbeid niet zien. Dat elke ruilwaarde slechts dan ruilwaarde kan zijn, als zij tegelijk gebruikswaarde, en wel gebruikswaarde voor een ander is, dat zag Lassalle zelf wel in.

«De ruilwaarde» — zegt hij — die ik voortbreng, is slechts dan ruilwaarde, als ze omslaat in gebruikswaarde, in nuttig voorwerp voor een ander. Moet echter elke ruilwaarde, om als ruilwaarde te blijven bestaan, gebruikswaarde zijn, dan kan dit — zoo dacht Lassalle — slechts dan juist zijn, wanneer de ruilwaarde voortbrengende, algemeen maatschappelijke arbeid van verschillende natuur en wel: reële (d. w. z. gebruikswaarde voortbrengende) is.

Daarmede verviel echter Lassalle in een tweede fout, die in de verkeerde definitie van den ruilwaarde vormenden algemeen maatschappelijke arbeid bestond.

Dat Marx voor het eerst het maatschappelijk karakter van den waardevormenden arbeid ingezien heeft, is zonder twijfel de grootste verdienste, die hij zich voor de economische wetenschap verworven heeft. Daar de menschen, voorzoover we hun geschiedenis kunnen overzien, steeds in kleinere of grootere maatschappijen geleefd en gearbeid hebben, droeg ook hun productie, hun arbeid, steeds een maatschappelijk karakter, alleen uitte zich het maatschappelijk karakter van den arbeid, al naar den aard der productie in verschillende bijzondere vormen. In het oercommunisme is elke afzonderlijke arbeid onmiddellijk de functie van een lid van het maatschappelijk organisme. In de middeleeuwen met zijn heerendiensten en tienden vormde het speciale karakter van den arbeid zijn maatschappelijke band. In de landelijk-patriarchale industrie vertoonde zich elke afzonderlijke arbeid als maatschappelijke arbeid binnen de grenzen der familie. En wat het speciale karakter van de maatschappelijkheid van den waardevormenden arbeid in de periode der warenproductie uitmaakt, is de omstandigheid, dat de afzonderlijke arbeid eerst daardoor maatschappelijk wordt, «dat ze den vorm van haar direct tegendeel, den vorm der abstracte algemeenheid aanneemt». (Zur Kritik blz. 9). Deze vorm van de abstracte algemeenheid neemt echter de afzonderlijke arbeid, die als product van een bepaalde individueele werkzaamheid zich direct van elken anderen arbeid onderscheidt,

eerst daardoor aan, dat men afziet van zijn individueelen, bijzonderen, reelen vorm, die de bron der gebruikswaarden vormt, en hem, «tot gelijkvormige, eenvoudige arbeid zonder onderscheid, kortom tot arbeid, die kwalitatief dezelfde is en zich daardoor kwantitatief onderscheidt», (Zur Kritik pag. 5) herleidt. Met andere woorden: den vorm de abstracte algemeenheid neemt de afzonderlijke arbeid slechts als abstract menschelijke arbeid aan.

Eerst wanneer de in de waren bevatte individueele arbeid tot gelijkvormige, abstract menschelijke arbeid zonder onderscheid is herleid, «vertoont zich in de ruilwaarde de arbeidstijd van het afzonderlijk individu direct als algemeene arbeidstijd en dit algemeen karakter van den afzonderlijken arbeid als maatschappelijk karakter daarvan. De in de ruilwaarde uitgedrukte arbeidstijd is arbeidstijd van het individu, maar van het individu, zonder onderscheid van andere individuen, (van het individu in 't algemeen), van alle individuen, voorzoover ze gelijken arbeid verrichten, wijl de door iemand voor de productie van een bepaalde waar gebruikte arbeidstijd de noodzakelijke arbeidstijd is, die elk ander voor de producten van dezelfde waar gebruiken zou. Ze is de arbeidstijd van het individu, zijn arbeidstijd, maar slechts als aan alle gemeene arbeidstijd; het is daarvoor onverschillig van welk individu het de arbeidstijd is.»

De ruilwaarde vormende arbeidstijd is dus, volgens Marx slechts in zooverre algemeen maatschappelijke arbeid, als ze menschelijke arbeid is, abstract van alles. Anders echter bij Lassalle.

C.

Ze kan niet beantwoord worden, voordat er klaarheid is omtrent het te bereiken doel. Hier en daar wordt de meening gehoord, dat het nu eindelijk tot een zuivere scheiding moet komen; die sinds lang niet meer bij elkaar behoren, en elkander in de partij heftig bestrijden, moeten van elkander gaan, en de revisionistische minderheid moet haar eigen weg gaan. Ongetwijfeld zouden door zulk een afscheiding van elementen, die aan het wezen van de partij vreemd zijn, de verhoudingen in de partij eenvoudiger en gezonder worden. Moet het hiertoe misschien onvermijdelijk komen, toch kan het niet het door de partij direct gewenschte doel zijn.

Het gaat hier voor de partij om iets anders. Door de haudelwijze der Badensers is de partij niet meer een vastaanengesloten geheel, eensgezind in scherpe oppositie tegen de geheele heersche klasse. Werden vroegere goedkeuringen van begrotingen als toevallige uitzonderingen verontschuldigd, deze werd verdedigd als een bewuste stap tot blokpolitiek. Daartegenover moet weder eenheid van taktiek gesteld worden. Eenvoudige afkeuring zou een dulden, d.w.z. een erkennen van tweeledige taktiek beduiden, zou dus erger dan nutteloos zijn. Het doel van de partij moet thans zijn, dat, wat de Badensche Landdagsafgevaardigden als vertegenwoordigers der partij deden, weer ongedaan te maken, uit te wischen, op te heffen. Dan zal de partij in de oogen van vriend en vijand weer datgene zijn, wat zij tot nu toe was en waarmee zij haar miljoenen tot zich trok: de onverzoonlijke vijanden van alle uitbuiters, die met geen van allen verdragen sluit, en tot wie zich de onderdrukte massa met te meer vertrouwen wendt, naarmate zij haar vertrouwen in de heersche klasse verliest.

Dit doel kan door de uitwerping van de zeventien Badensche Landdagsafgevaardigden bereikt worden, waartoe de partij door hun bewust niet opvolgen van de Neurenberger besluiten gerechtigd is en wat in verschillende partijvergaderingen ook van haar gevorderd is. Het kan echter ook op andere wijze bereikt worden. Partijgenoot Luxemburg heeft het voorstel gedaan, de afgevaardigden eenvoudig tot nederlegging van hun mandaat te dwingen. Ook hiermee maakt de partij de daad, die de Badensers als haar vertegenwoordigers begingen, ongedaan en staat zij als vroeger zonder smet daar. Deze neerlegging der mandaten is het meest aanbevelenswaardig, omdat zij het minste is, wat gebeuren moet, en te gelijkerheid volkomen toereikend is. En een partij kan in omstandigheden als deze niet meer doen dan strikt noodig is, zonder zichzelf te schaden. Gaat zij verder, dan wekt zij daardoor gerechtvaardigde verbittering, die haar verderen arbeid zwaarder maakt, en haar met name in het geval, dat het toch tot een afscheiding komt, in een ongunstige verhouding brengt.

Het gaat er dus om, niet de revisionisten, doch alleen de revisionistische taktiek buiten te sluiten. De revisionistische ideeën kan men niet buiten sluiten, want zij zijn het gevolg van bestaande verhoudingen en komen vandaar, zolang deze verhoudingen er zijn, altijd weer opnieuw in de arbeidersbeweging op. En de partijgenooten, die deze ideeën aanhangen, kunnen, als nieuwe verhoudingen ontstaan, voortreffelijke strijders opleveren. De revisionistische taktiek echter, die Kolb en zijn vrienden haar «achter haar rug» opdringen willen, kan en moet de partij buiten sluiten. De meerderheid heeft daarvoor te zorgen, dat haar taktiek overal de radicale taktiek van den klassenstrijd is, en dat vrienden en vijanden dat goed weten. Wie er lust in heeft, mag revisionist zijn en de revisionistische taktiek voor de beste houden; maar hij mag er niet in naam der partij naar handelen. Hij wordt niet tot uittreding gedwongen, maar tot onderwerping aan de door de partij vastgestelde taktiek.

Wil hij dat niet, dan kan hij natuurlijk uit de partij gaan. Gehoorzamen de Badensche parlementsleden niet aan het bevel der partij tot neerlegging der mandaten, scheiden zij zich dus af van de partij, dan kunnen zij trachten hun methode in practijk te brengen. Zij zullen zich daarbij echter in zoo ongunstig mogelijke omstandigheden bevinden; zonder sympathie en zonder veel volgelingen, daardoor door de liberale partij als waardeloos groepje veracht, zullen zij spoedig den politieken dood sterven. Achten zij zich daarentegen tot een eigen politiek, los van de groote sociaaldemocratische partij niet in staat, en geven zij toe, dan is de zaak in orde: met krachtige hand heeft dan de partij de eenheid in de politiek naar buiten weer hersteld, de hoop van den vijand op haar ontwaarding verijdeld en zich de achting van alle klassebewuste arbeiders verzekerd.

Slechts in één opzicht heeft de royering der zeventien iets voor boven de eenvoudige mandaatsneerlegging. In het laatste geval houden Kolb en de zijnen voorloopig de Badensche partijpers in handen, terwijl in het eerste geval dadelijk nieuw op te richten partijbladen voor de socialistische propaganda in Baden zorgen zouden. De tot nog toe gebrekkige socialistische opvoeding echter is de grondoorzaak, waardoor handelingen als in Baden mogelijk worden. Daarom behoort de vordering der mandaatsneerlegging noodwendig aangevuld te worden — zooals het ook in de Bremer resolutie op het partijcongres geëischt is — door het van partijwege verschaffen van middelen tot systematische socialistische propaganda in Baden en waar het verder noodig is.

Zoодоende wordt de oorzaak weggenomen, waardoor in de toekomst nieuwe soortgelijke conflicten zouden kunnen ontstaan.

A. P.

Uit Maastricht.

Maastricht is ook een sociaal-democratisch weekblad rijk, dat den titel voert van: *De Volkstribuun*. 't Staat onder redacte van W. C. de Jonge. Zoo nu en dan voert het ook polemieken met *Limb. Belang*. Wat voor soort socialisme dit weekblad brengt, is duidelijk uit zijn polemiek. *Limb. Belang* heeft zoo eens geïnformeerd naar de beginselen van dit soc. dem. weekblad. Hoe het staat tegenover: «Marxisme, Tribunisme, Revisionisme, Integralisme.

De Volkstribuun antwoordt:

Weet gij hoe wij over die twistappels, die splijtzwammen der arbeidersbeweging denken?

Wij denken 't dat zij, de arbeidersbeweging verdeelende, buitenkansjes zijn voor de onafhankelijken en hare zuster-fracties van burgerlijken huize. En wij werpen die twistappels en splijtzwammen met een groote schop in het vuur dat dan gloeit in onze heiligste liefde voor de arbeidersbeweging, voor de sociaal-democratie!

Zoo oordeelt dit sociaal-democratische blad over de groote meningsverschillen in de sociaal-democratie. Dat de strijd der sociaal-democraten in alle landen door deze vraagstukken beheerscht wordt, gaat haar niet aan. Dat 't geheele internationale congres in Kopenhagen onder den invloed ervan staat, dat het Duitsche congres bijna geheel over de meningsverschillen tusschen marxisten en revisionisten zal loopen, 't raakt haar niet.

't Zijn twistappels, 't zijn splijtzwammen, daarmee uit! Met een groote schop in 't vuur!

't Is inderdaad wel donker in 't Zuiden; ook bij de sociaal-democratie. Dat is dan dus de voorlichting, die de arbeiders in Maastricht omtrent hun strijd ontvangen.

Of een socialist voor of tegen een begroting mag stemmen, 't gaat u niet aan, niet waar, Limburgsche kameraden.

Of er een blok mag worden gesloten met de liberalen, onder verdoezeling van uw eigen onafhankelijken strijd, 't gaat u niet aan.

Of er voor 't kiesrecht gebedeld moet worden, of voor gestreden, 't raakt u niet.

Of de eisch van den 8-uren dag moet vallen voor die van den 10-uren dag, 't komt er niet opan, niet waar?

Of het revisionisme als goede katholieken den domper zet op het vrije woord, op het vrije debat in openbare vergaderingen, het raakt u niet, niet waar.

Zoo is er zooveel, kameraden, waarbij het revisionisme den strijd der sociaal-democratie verloochend. Maar wijselijk licht ze u over haar eigen wandaden niet in. Leest ons orgaan, kameraden, leest onze brochures en oordeelt over uw eigen strijd.

En 't is werkelijk zinnebeeldig, als men u *De Volkstribuun* verkoopt met een lucifer erbij, die geen licht geeft. *De Volkstribuun* zal u den strijd der arbeiders niet leeren. 't Licht dat zij verspreidt, is revisionistisch. De S. D. A. P. voert den onverzoonlijken strijd niet. Dat doet slechts de Soc. Dem. Partij.

C.

Van de Afdelingen.

Afd. Amsterdam. Van de Colp. Comm.

Pg., die oude nummers van *De Tribune* verlangen, om ze te verspreiden bij het uitgaan eener fabriek, en daar dan geregeld des Zaterdag te colporteeren, kunnen die aan onderstaand adres bekomen. Brochures aan hetzelfde adres. **Denkt aan de nieuwe br.: De Vakbeweging.**

Pg., die mee willen colporteeren op de a.s. kiesrecht-betoging te Amsterdam, worden verzocht dit tijdig te berichten 's Vrijdags vóór de betoging kunnen dan in d'Geelvinck *Tribunes* en brochures worden afgehaald.

Het is noodig, dat er eenige nieuwe colporteurs zich komen aanmelden.

***

Wie geschikte plaatsen weet, waar nog niet gecolporteerd wordt, gelieve deze nauwkeurig, met opgave van tijd, mee te deelen. B.v. plaatsen, waar geregeld contributie wordt afgedragen.

A. JAGER,

Rustenburgstraet 117.

***

De Contróle-Commissie voor de partijkas bericht, dat zij boeken en kas van 1 April—30 Juni 1910 heeft nagezien en in orde bevonden.

Voor de Comm :

G. ENDT.

Haarlem. In de laatstgehouden huishoudelijke vergadering werden twee nieuwe leden aangenomen. De winterpropaganda werd geregeld. Iedere week zal er een leesaftond gehouden worden en tevens eenige openbare cursusvergaderingen. Tot Voorzitter werd gekozen Langenberg in plaats van De Bruijn, die lid geworden is van de S. D. A. P. Tevens werd besloten deel te nemen aan de nationale betoging voor Algemeen Kiesrecht door het zenden van twee afgevaardigden.

Weesp. Op het laatste oogenblik heeft de S. D. A. P. ook nog een candidaat voor de gemeenteraad gesteld, iemand die pas eenige weken lid hunner afdeling is. En bovendien nog nooit heeft getoond iets voor de arbeidersbeweging te gevoelen laatstaan er iets voor te doen. Laten onze partijgenooten ons nu niet in de verlegenheid laten zitten, wij moeten de strijd flink kunnen voeren. Geld en huisbezoekers alles is welkom, vooral geld.

Den Haag. — De afd. belegt Vrijdag 9 September, 's avonds half negen, in Concordia (Hoogezand) een openbare vergadering over het Internationaal Congres te Kopenhagen. De afgevaardigden van de partij naar dat congres, Wijnkoop en van Ravesteijn, treden als sprekers op.

Omtrent de propaganda voor deze vergadering worden de partijgenooten nader ingelicht in de huishoudelijke vergadering van a. s. Maandagavond, waar wij dus allen verwachten.

Ingezonden.

Verwarrend ?

Partijgenoot C. acht het noodig de afd. Utrecht te kapittelen. Het lid Bertrand heeft een tweetal stellingen verdedigd, opgenomen in de vorige *Tribune* en door C. geknipt uit den Baanbreker. Daar schrijft C. dan onder meer bij, dat de afd. Utrecht toch wel onderwerpen ter behandeling kan vinden, „die een minder verwarrende invloed zullen hebben dan deze stellingen.”

Maar C. knipt slecht, heel slecht.

Zooals hij het voorstelt heeft het allen schijn, alsof de afd. Utrecht deze stellingen in openbare vergadering liet verdedigen ten einde daarmede „de Utrechtsche arbeiders” het zoo noodige „socialistisch inzicht” te brengen.

Niets is minder waar.

In den Baanbreker, waarin de stellingen-Bertrand worden aangekondigd, komt met zoovele woorden voor, dat zij verdedigd zullen worden in huishoudelijke vergadering, ten einde den leden oefening te geven in spreken en debatteeren. De afd. Utrecht acht dit geen tijdsverspillend werk. Zij wenscht uit hare leden krachten te winnen, die naar buiten kunnen optreden. Daartoe belegt zij huish. vergaderingen, waarin een der leden over een onderwerp een voordracht houdt, waarna uitvoerig debat volgt. Zoo zal de schrijver van dit ingezonden stuk wellicht binnenkort het revisionisme of de liberale klassepolitiek trachten te verdedigen, ten einde de andere leden gelegenheid te geven hun socialistisch inzicht te leeren uiten. Curiositeitshalve willen wij dan ook even mededeelen, dat de stellingen van Bertrand in den *Baanbreker* werden ingeleid met de volgende woorden: „Wij deelen ze hier reeds mede, opdat ieder er over denken kan en zich op debat kan voorbereiden. Ze luiden:

Wellicht zal C. tegenwerpen: ja, maar er is toch recht van introductie op die vergaderingen. Gewis, maar wij zelf zijn er ook nog en weten even goed als C. op welke dezer vergaderingen het gewenscht is van dit recht gebruik te maken en op welke niet.

Zoodat wij maar zeggen wilden, dat C. beter moet leeren lezen en knippen, wanneer hij het noodig oordeelt tot een partij-afd., die den strijd onder de moeilijkste omstandigheden heeft te voeren, zijne verwijten te richten.

Beter nog ware het, zoo hij dit wilde overlaten aan het lichaam, dat tot ingrijpen bevoegd en aangewezen is, het partijbestuur.

M. F.

ONDERSCHRIFT: Wij handhaven onze meening geheel. Zeifs wanneer deze vergaderingen van geheel huishoudelijken aard zijn, lijkt 't ons beter, daar onderwerpen te behandelen, zooals er in overvloed zijn, die het inzicht in de sociaal-democratie verhelderen en verdiepen en daar de zaken van sociaal-democratisch standpunt te behandelen, dan zich te plaatsen op een pseudo-revisionistisch, pseudo-liberaal of pseudo-onzinnig standpunt. Gelukkig blijkt echter de geheime vrees, als zouden er onder onze leden zijn, die propaganda voor deze „stellingen” maken, ongegrond.

't Betrof hier echter een vergadering met introductie, een cursus-vergadering dus, zooals onze afdelingen er vele houden ter ontwikkeling van 't socialistisch inzicht bij die arbeiders, welke reeds dicht bij ons staan, en onze openbare vergaderingen vaak bezoeken en waarop we onze meeste nieuwe leden en abonné's werven. Moeilijk konden we vermoeden, dat 't hier een vergadering met recht van introductie gold, waarbij 't recht van introductie niet werd toegepast. De lezers van „*De Baanbreker*” moeten daarvan echter toch een zonderlingen indruk krijgen.

Zoodat wij maar willen zeggen, dat C. goed geknipt en goed gelezen heeft, doch de afd. Utrecht haar publicaties duidelijker moet inkleeden.

Inderdaad, indien in deze ingerepen zou moeten worden — wat wij niet meenen, — is de redactie daartoe niet het aangewezen lichaam, doch het partijbestuur.

Wat niet wegneemt, dat ook de redactie in deze een meening hebben mag en moet, wanneer zij meent, dat de propaganda voor onze partij op betere wijze kan worden gevoerd.

C.

VERANTWOORDING.

Ontvangen door de partijkas: op steunlijsten-Enschedeë van afd. A'dam f 8.—; id. f 2.45; id. f 0.65; id. f 3.25; id. f 5.13; id. f 2.50; van B. te M. f 0.35; afd. Almeloo f 1.—; afd. d. Haag f 1.—; afd. A'dam f 2.65; afd. Vlissingen f 0.90; afd. Leiden f 23.12¹/₂; Afd. R'dam f 17.30. Totaal f 290.70.

Contributien: B. te M. f 0.30 (id. diploma f 0.10); afd. Haarlem f 1.92, (id. Mei-manif. f 0.60); Congresversl. afd. Vlissingen f 0.75. Verkiezing-Weesp van M. H. en G. de J. te A. f 0.50.

M. MENSING.

Advertentiën

S. D. P. Afd. Amsterdam.

Huishoudelijke Vergadering op Dinsdag 6 September te 8¹/₂ uur in d'Geelvinck, Singel.

Agenda: 1. De Kiesrechtbetoging. 2. Propaganda openbare vergadering Intern. Congres. 3. De verkiezing in district II. 4. Vertrouwelijk voorstel van het P. B.

Ten einde de oplaag te kunnen vaststellen van ons eerste

1 cents Vlugschrift

over

Waarom een Sociaal-Democratische Partij

worden leden en afdelingen uitgenoodigd op te geven, hoeveel exemplaren zij ervan wenschen.

't Vlugschrift bevat een uitvoerige algemeene uiteenzetting van den grondslag onzer partij, haar verschil met de S. D. A. P., haar ontstaan en wording en bevat bovendien beginsel- en strijdprogram, zoodat het geruimen tijd dienst kan doen, als eerste propaganda onder weinig bewuste arbeiders.

Men richtte zijn bestellingen aan de Administratie.

Kiesrechtstrijd

DOOR

D. J. WIJNKOOP.

Onze nieuwe kiesrechtbrochure van 5 cent verschijnt voor de Kiesrechtmeeting. Men bestelle ze nu reeds.